

Slovo po čtyřicítce

(Jaroslav Herden, Brandýs nad Labem, Praha)

Vážení a milí!

Už delší dobu mě pronásleduje šílená představa: absolventi různých letních škol, kurzů a metodických seminářů hudební výchovy, na kterých jsem působil v posledním čtvrtstoletí, se rozhodli uspořádat něco jako šmerkust, tedy mejdan s pomlázkou, a na něm velikánskou dynovačkou vymrskat všechny vážené lektory za to, že si ze zapálených mladých učitelů nadělali pokusné králíky. Živě slyším, jak se v nastalé bitevní vřavě ze všech stran ozývá: tu máš, to je za intonační zkratky, a tohle zas za poslechové etudy a za pohybovou přípravu! Chachá!

Všechno se vysvětlilo, všichni se omluvili, protože to bylo jen ve snu. Ve skutečnosti jsme dnes na setkání jubilentů, kteří si připomínají specifickou historii zmíněných kurzů. Jejich specifičnost spočívala v tom, že akce to byly dobrovolné, že se na ně sjížděli stálí abonenti po řadu let, že se na nich doporučovaly zkušenosti těch, kteří celý život hledali a nalézali, v neposlední řadě, že měly i nepochybnou společenskou hodnotu. Pokud jde o mě, tak já se na rychnovská, liberecká a jiná setkání těšil po celý rok, ostatně i proto, že jsem z nich těžil ve své každodenní práci, že jsem si na nich ověřoval nové možnosti podněcování zážitků při školním poslechu hudby a konečně, že jsem na nich nalézal nové přátele.

Zvláště v poslední době jsem nabyl přesvědčení, že tento typ propagace tvořivého myšlení učitelů je neúčinnější. Vysoké školy to dnes mají těžké, jsou jako zaoceánské parníky; přece jen to chvíli trvá, než změní směr. Zato pracovní atmosféra za letní pohody je bezprostřední a nakažlivá, každý si při ověřování na vlastní kůži může vybrat ze široké nabídky vpravdě výběrového zboží.

Tož, vážení, žádné dojmání, žádné sliby! Zkusme prostě nasměrovat každý svou vlastní lodičku tam, kde první zákon didaktiky praví: miluj svého žáka jako sebe samého. A jen tak mimochodem se nám třeba při tom podaří aspoň trochu ovlivnit i plavbu velkých parníků.

Jaroslav Herden